

1. søndag efter helligtrekonger

Salmevalg

108: Lovet være du Jesus Krist

7: Herre, Gud, dit dyre navn og ære

449: Vor Herre ta'r de små i favn

69: Du fødtes på jord

11: Nu takker alle Gud

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: ”Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig

siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.” Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Prædiken

Teksten her læser vi hver gang, der er dåb. Den handler egentlig ikke om dåben, men den handler om, at Jesus møder nogle børn. Så enkelt kan vi tale om dåben, at når vi kommer med vores børn, så tager Jesus Kristus imod dem. Det forunderlige i den fortælling er, at Jesus er Gud, og at mødet mellem Jesus og børnene er det livsnære møde, der er fyldt med den omsorg, glæde og umiddelbarhed, der gør livet værd at

leve. Rundt omkring Jesus og børnene lurer konflikten, for der er nogen, der mener, at når Jesus taler, så er det alvor, og så skal man ikke forstyrres af børn og barnlig opførsel. Så skal man sidde stille og lytte, som når man er i kirken. Men nogle af de bedste oplevelser i kirken får man, når børn får lov til at være her på deres egne præmisser: Da jeg stod ved krybben i Jerlev kirke til jul, pegede jeg på krybbespillet og spurgte børnene fra børnehaven, hvad det mon var for et hus, Jesus blev født i. Et af børnene mente, at det var et kølerum. Og det lyder også lidt som krybberum.

Det er præcis den umiddelbarhed, der er plads til i Guds nærvær. Og det er jo ikke fordi, at alvoren forsvinder ud af

historien af den grund, men det er derimod sådan, at glæden overvinder truslen fra det livsfornægtende og destruktive.

At Gud er glædens og det umiddelbares beskytter er en helt central del af fortællingen: Der sker jo nemlig det, da nogle børn bliver båret hen til Jesus, at disciplene truer ad dem, der kommer med børnene. Og så står der, at Jesus blev vred. Ja, ret beset står der faktisk, at Jesus ikke kunne bære det, han så. Det var som om, at den trussel mod børnene og de mennesker, der fuld af forventning bar deres børn hen til Jesus, skar ham dybt i hjertet: De var jo bare glade, og de ønskede det, alle mennesker ønsker: at kærligheden er konkret og håndgribelig:

at vi bliver omfavnet, at vi mærker skulderklappet fysisk, at vi ser hinanden i øjnene, og at vi er til stede som du og jeg.

Jesus kunne ikke bære det, han så. Men hvad så han? Jo, Jesus så småligheden i disciplenes adfærd. Han så, at de følte sig hævet over børnene og deres mindre gyldige anliggende – de var midt i en alvorlig diskussion. De ville have Jesus for sig selv og ikke forstyrres af kvindesnak og børneskrål. De diskuterede skilsmisse, og nogen havde fundet nogle huller i loven, der gjorde det muligt at blive skilt. Men Jesus fortalte dem, at så snart man bliver skilt, så går det ud over nogen, for på den tid var det sådan, at en skilt kvinde og børn

uden en far, de blev ikke regnet for noget. Da disciplene så truede ad dem, der bar de små børn til Jesus, var det som om, de ikke havde fattet en brik af, hvad Jesus havde sagt. Jesus kunne ikke bære disciplenes hårdhjertethed og fjendskab over for de små, og han kunne ikke bære, at de ville hindre dem i at få Guds velsignelse. Og så sagde han: ”Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: den der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn kommer slet ikke ind i det.”

Hvad vil det sige at modtage Guds rige som et lille barn?

Det, der kendetegner barnet, er, at det tager imod, fordi det har brug for den

hjælp, det får. Barnet er overladt til andre mennesker; det higer efter omsorg, efter at få bryst og efter at blive trøstet. Og når det bliver ældre, higer det efter opmærksomhed, fordi det har fundet ud af, at der er andre mennesker; og de mennesker har øjne, man kan se ind i, de har læber, der kan formes på forskellige måder, så de for eksempel smiler, og der kan komme lyd ud af deres mund. Man kan gribe fat i deres fingre, og man kan blive taget op i deres favn og mærke deres hjerte slå inde under huden.

Det er sådan, børn tager imod Guds rige – i tillid!

De kan ikke andet, men de erfarer også igen og igen, i hvert fald de fleste børn,

at der faktisk er nogen, der tager sig af dem.

Det er derfor, vi bruger den her fortælling, når der er dåb. Det er fordi, at Guds rige kan vi kun tage imod i tillid til, at Gud vil os det godt. I familien er det nemt nok at forstå, fordi vi kan se, høre og mærke hinanden, men når det kommer til Gud, så har vi brug for, at det bliver fortalt til os. Det var derfor, Jesus blev født. Gud håber, at når vi fejrer Jesu fødsel, så vil vi fatte, hvilket under livet er, og at det underlige og uforklarlige i verden ikke er, at døden findes. Det forunderlige er, at livet findes. Det underlige og uforklarlige i verden er ikke, at der findes noget, vi er bange for, noget vi frygter. Det forunderlige er, at

der findes noget, vi glædes ved og elsker.

Hvis vi skal udvide perspektivet en smule, så er det meningsfuldt at se på salmen fra Det Gamle Testamente, som jeg læste op ved gudstjenestens begyndelse.

Salmen er en lovsang, og lovsang er som at modtage Guds rige som et lille barn. Men i salmen synger vi:

”Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det.”

I disse linjer er Gud både omkring os og helt tæt på os, næsten inde i os: Når jeg

ser din himmel! Vi kender sikkert alle fornemmelsen af at kigge op i himlen, ud i universet, og så føle os vældigt ubetydelige. Om dagen kigger vi ud i det blå, og vi kan se solen, den vældige kugle, der giver os liv, gør os glade, varmer og lyser op. Og hvad betyder vi for solen? Intet! Om natten ser vi månen og stjernerne, og vi ved, at den nærmeste stjerne er 25 lysår væk, og et lysår er meget langt: det er 236 millioner gange rundt om jorden. I universet er 25 lysår meget tæt på, for de fjerneste egne er over 15 millioner lysår væk. Man kan godt blive lidt svimmel, når man tænker på det. Og så siger salmen alligevel: Hvad er da et menneske, at du tager dig af det, et menneskebarn, at du husker på det?

Den Gud, der har skabt det vældige univers, den Gud, tror vi, er til stede lige nu og her. Det er så uforståeligt, at der skal et levende og et synligt Ord til at gøre det til virkelighed for os. Det levende Ord er Jesus. Jesus, som vi hørte om i fortællingen om de små børn, der blev velsignet af ham. Det levende Ord er også lovsangen. ”Af børns og spædes mund,” står der i salmen fra Det Gamle Testamente, ”har du grundlagt et værn mod dine modstandere.” Det betyder, at vores værn mod had, ondskab, mobning, tilintetgørelse, fjendskab og nabostrid er lovsang – den lovsang vi synger i tillid til livet, i tillid til hinanden, i tillid til, at Gud elsker os. Lovsangen er ikke kun en sang, den er også ord, vi kan sige til hinanden:

Jeg elsker dig. Den er også en omfavnelse. Den er også et glædesråb. Den er også gode fortællinger. Og så er den også en salme, der løfter sig op over kirkens tag, når vi synger af vore lungers fulde kraft.

De *synlige* Ord er fællesskabet, nadveren og dåben. De er Guds gave til os. For vi ved godt, at vi ikke kan overvinde vores fjender med sang. Gud overvinder ikke vores fjender for os, for Gud er ikke kun på vores side. Men Gud er forsoningen med vores fjender. Gud fjerner ikke smerten. Men Gud er med os i smerten.

Når vi døber børnene, så udtrykker vi dermed et håb om, at børnene er beskyttet af mere end os selv. Vi ved godt, at det ikke fjerner fjenderne og

smerten, men det gør os alligevel trygge, fordi barnets navn bliver mejslet ind i døbefonten. Barnet bliver en del af slægten, af menneskets historie, og barnets navn vil aldrig blive glemt af Gud.

Dåben gør os trygge, fordi dåben er Guds omfavnelse, som vi kun kan tage imod ligesom små børn, nemlig i tillid. Dåben gør os trygge, fordi vi tror.

Amen!